# Eén Mei: Dag van de Arbeid, dag van solidariteit en strijd!

*Door Autonomen Brabant*

- Verschenen: 2016
- Bron: Autonomen Brabant, pamflet http://autonomenbrabant.nl/2016/04/27/een-mei-dag-van-de-arbeid-dag-van-solidariteit-en-strijd/

Deze tekst is verschenen met de bedoeling om uitgedeeld te worden om de jaarlijkse 1 mei demonstratie in Tilburg.

---

## Eén Mei: Dag van de Arbeid, dag van solidariteit en strijd!

1 Mei is het waard om gevierd te worden! Dat is geen kwestie van nostalgie. Dat is geen kwestie van het zomaar oppoetsen van een oude traditie, enkel vanwege de warme gevoelens die dat oproept. 1 Mei had haar redenen en die redenen zijn vandaag de dag springlevend. Als we op deze dag een traditie naar voren schuiven, dan is dat met een blik op het heden en toekomst gericht. De strijd waar 1 Mei destijds deel van uitmaakte, die strijd voeren we nog steeds.

1 Mei als strijddag van arbeiders bereikte een climax in 1886 in de Verenigde Staten. Vanuit vakbonden was in de voorafgaande jaren het idee opgekomen: “8 hours for work, eight hours for rest and eight hour for what we will”. Acht uur werk en geen uur langer. Dit was in een tijd dat werkdagen van tien, elf of zelfs twaalf uren heel gebruikelijk waren, een radicale eis. Voor gematigd links ging het al te ver. Voor veel anarchisten ging het niet ver genoeg: die wilden de onmiddellijke afschaffing van kapitalisme en loonarbeid. Arbeiders, die uit eigen ervaring het verschil wisten tussen acht en twaalf uur, pikten het idee echter op. Met name in Chicago waren anarchisten deel van de arbeidersbeweging die het idee van de achturendag omarmde.

In april en mei 1886 spoelde een golf van arbeidersmanifestaties en stakingen door Amerikaanse steden. In Chicago, op het Haymarket-plein leidden de protesten op 4 mei tot een tragedie en een staatsmisdaad. Aan het eind van een stakersbijeenkomst ging een bom af, waardoor politieagenten omkwamen. De politie viel vervolgens de arbeiders aan. Kort erop pakte de politie acht anarchistische aanvoerders van de arbeiders op. Na een showproces kregen zeven van de acht de doodstraf, de achtste levenslang. Eén van hen bracht zichzelf vóór zijn executie om. Uiteindelijk hing de staat vier van de acht anarchisten op.

De jaren erop groeide 1 Mei uit, tot strijddag voor die acht uren, maar tevens ook tot herdenkingsdag voor de martelaren van Haymarket. Strijden voor een betere positie van arbeiders en het herdenken van degenen die in de strijd door staat en kapitaal werden vermoord, horen in de traditie bij elkaar. Beiden maken deel uit van de strijd voor arbeidersbevrijding, een strijd waarvan de overwinning niet minder dan het einde van kapitaal en staat betekent.

Al snel werd de traditie echter getemd. Sociaaldemocraten beperkten de strijd tot een symbolisch protest, terwijl ze hun kaarten inzetten op verkiezingen, regeringsdeelname en hele bescheiden

hervormingen binnen het systeem. De Bolsjewieken die in 1917 de macht grepen via de Russische Revolutie, maakten van 1 Mei een viering van hun nieuwe staat. Hun politieke geestverwanten in soortgelijke regimes deden hetzelfde. Op 1 Mei mochten arbeiders daar hun eigen onderdrukking vieren, een onderdrukking die in hun eigen naam werd doorgevoerd. Zelfs fascisten pikten 1 Mei op, als dag om de arbeid voor het vaderland te onderstrepen. Het eerste land waar 1 Mei een officiële feestdag werd verklaard, was Sovjet-Rusland. Het tweede land waar dit gebeurde was Nazi-Duitsland. Zo werd een traditie die van ons was, tot een wapen tegen ons omgesmeed.

Al deze vervalsingen van het 1 Mei-gebeuren zijn een vertrapping van waar het om ging: een strijd voor brood én vrijheid. Die strijd ging door, vaak ondergronds, vaak naar de marge geduwd. In Nederland was het vooral de Oranje traditie rond 30 april die loyaliteit aan de staat bevorderde. Deze loyaliteit staat haaks staat op de solidariteit van arbeiders over alle grenzen heen.

Toch zijn er steeds groepen geweest die 1 Mei zijn blijven vieren. Arbeiders en andere onderdrukten staan tegenover het kapitaal, de staat en hun handlangers, net als in 1886 het geval was. We hebben nog altijd te lange werktijden, te lage lonen, onregelmatig zwaar werk en ook nog eens broodnodige collectieve voorzieningen die kapot bezuinigd worden. Anderen spelen nog steeds de baas over ons en maken onze levens kapot. Protest ontmoet maar al te vaak politiegeweld, soms met dodelijk gevolg. De strijd van toen is de strijd van nu en het is zaak dat we die strijd winnen.

Om het vuur van strijdlust aan te wakkeren, om te laten zien dat solidariteit wereldwijd springlevend is en om te laten zien dat we voor elkaar opkomen, wat onze herkomst, huidskleur, sekse of seksuele voorkeur ook is. Daarom vieren wij de Eerste Mei. Op twee mei strijden we verder! – tot deze wereld bevrijd is van de dictatuur van staat, kapitaal en alles wat ons er onder houdt.

1 Mei, Dag van de arbeid

From:
https://anarchisme.nl/ - **Anarchisme.nl**

Permanent link:
**https://anarchisme.nl/namespace/een_mei_dag_van_de_arbeid_dag_van_solidariteit_en_strijd?rev=1544314673**

Last update: **16/10/19 09:40**